

Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Περιοδική έκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ Γ'

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1980

ΑΡ. ΦΥΛ. 13

ΔΙΗΓΩΝΤΑΣ ΤΑ, ΝΑ ΚΛΑΙΣ...

Οί σκέψεις που ακολουθούν έχουν γραφεί με πολύ πόνο και ειλικρίνεια, με αντικειμενικότητα και αληθινό ενδιαφέρον, και πρό παντός με αγάπη και ανιδιοτέλεια, ώστε ο Θεός να τις ευλογήσει νάχουν την τύχη του σπόρου της Ευαγγελικής περικοπής που έπεσε σε «γή καλή και αγαθή». Είναι αλήθεια πως το θέμα που εξετάζουν είναι πολύ μεγάλο και σοβαρό, όπως σοβαρά και μεγάλα είναι και όλα εκείνα που έχουν σχέση με την καλή πορεία του ανθρώπου πάνω στη γή, την ενάρετη και κατά Θεόν πολιτεία του, την κατά πάντα σύμφωνη προς το Ευαγγέλιο και τους λόγους των αγίων Πατέρων.

“Αν και γνωρίζουμε ότι κάθε κριτική αποτελεί έργο δύσκολο και επίμοχθο, γιατί απαιτεί ακριβή γνώση των πραγμάτων που λέγχει, αγάπη της αληθείας ειλικρινή και ηφαλιότητα κρίσεως —ἀρετές όχι μικρές και εύκολες— παρά ταύτα έτολήσαμε το έργο αυτό, φοβούμενοι τον λόγον των Πατέρων, που σε τέτοιες περιπτώσεις, σαν το παρόν θέμα, θεωρούν «Ισον το πράττειν τὰ κακὰ τὸ μὴ φασιλίζειν (= λέγειν) ταύτα».

Μόνο εκείνοι που στάθηκαν μακριά από την γένεση και την εξέλιξη του Παλαιοημερολογίου —για τον λόγο ότι δεν ζούσαν τις ημέρες εκείνες— που στάθηκαν μακριά από την διαίρεσή του και τὰ ἐπακόλουθα πάθη, αλλά και που, χάριτι Θεού, ακολουθούν την πορεία του Ιεροῦ αὐτοῦ κινήματος από χρόνια τώρα με συνέπεια, αγάπη και θυσίες, (χωρίς όμως τις υπερβολές και τις ελλείψεις του), που σηκώνουν με γαλήνη και κατά Θεόν υπερηφάνεια τον όνειδισμό του «καθυστερημένου και φανατικού παλαιοημερολογίτου», του «σχισματικού και αμαθούς», μόνο αυτοί, λέγουμε, μπορούν να πουν, από υποχρέωση και αγάπη κινούμενοι, ένα λόγο αληθείας και πόνου για την κρίση που διέρχεται σήμερα ο Ιερὸς αὐτὸς ἀγὼνας, χωρίς να μπορεί κανείς να τους ἐλέγξει ὡς ἀναρμόδιους, ἢ ἀπὸ συμφέρον και συμπάθεια προσώπων κινουμένων.

Ἡ κατὰ Θεὸν ἀρχὴ

Ἐάν κανείς διαβάσει τὸ περιοδικὸ ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ, που περιγράφει τόσο ζωντανὰ και ὡραία, με ιστορικά κείμενα και ἀληθινὰ γεγονότα τὰ πρῶτα θήματα

τοῦ Ιεροῦ ἀγώνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, θὰ νοιώσει ἀσφαλῶς μεγάλη συγκίνηση, ἔστω κι ἂν δὲν ἀκολουθεῖ τὸ παλαιό, ἔστω κι ἂν ἔχει σταθερὴ ἀδιάφορος, ἢ ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, που μέσα στὴν ἀποστασία τοῦ αἵωνα μας ἀνέστησαν παλιές, ἐνδοξες ἡμέρες Στουδιτικῆς ὁμολογίας και πατερικῆς παρησίας. “Αν μάλιστα ἔχει καρδιά καθαρὴ, ψυχὴ ἀπλὴ και ἀδολή, τότε θὰ νοιώσει και ἐσωτερικὴ πληροφορία, ὅτι ὁ ἀγὼνας τῶν πιστῶν αὐτῶν, που οἱ περισσότεροι εἶναι γνήσια παιδιὰ τοῦ λαοῦ, χωρὶς ὑπερηφάνειες και τίτλους τιμῆς, εἶχε τὴν ἐγκρίση τοῦ οὐρανοῦ, τὴν «θεόθεν θεβαίωσιν», ὅπως ἀποδείχτηκε τρῶς και στὴν ἀγρυπνία τους, ἀνήμερα τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στίς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 1925, στὸ γνωστὸ μοναστηράκι τοῦ Χολαργοῦ.

Ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει πενήντα τόσα χρόνια! Ποῖος εἶναι σὲ θέση νὰ περιγράψει, ἢ ἔστω νὰ ἀριθμήσει, τίς θλίψεις, τίς θυσίες, τοὺς κόπους και τὰ οἰκογενειακά δράματα τῶν ὁπαδῶν τοῦ «Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου»; Τίς ἀγρυπνίες μοναχῶν και λαϊκῶν, τίς «ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ» συνεδριάσεις τους, προκειμένου ν’ ἀντιμετωπίσουν τοὺς ποικίλους και σκληροὺς διώκτας των; Τίς φροντίδες τῶν ιερῶν —που οἱ περισσότεροι στὴν ἀρχὴ ἦταν Ἀγιορείτες— ἀλλὰ και τῆς ἐπιτροπῆς τῶν λαϊκῶν που ἦταν πάντα στὸ πλευρό τους, μέχρι νὰ δημιουργήσουν ἕνα «παράρτημα», ἕνα νασκό δηλαδή, ἢ ἔστω μία ἀποθήκη, ὡς γινόνταν συνήθως, γιὰ νὰ συναζονται και λατρεύουν ἐλεύθερα τὸν Θεόν, χωρὶς καινοτομίες και νεωτερισμούς, χωρὶς ἀπώτερους σκοποὺς «τὴν ἔνωση τῶν ἀπανταχοῦ Χριστιανῶν» και τόσα ἄλλα δαιμονικά φρούτα τῆς ἀμαρτωλῆς Δύσης, που δυστυχῶς τόσο θαυμάζουν και ἀκολουθοῦν και οἱ δικοὶ μας;

Τί ἐνθουσιασμός, Θεέ μου, τὰ πρῶτα ἐκεῖνα χρόνια, και τί χαρὰ και εὐλογία τὸ 1935, ἔτος σημαντικὸ γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ Παλαιοημερολογισμοῦ, ἀφοῦ διὰ πρώτη φορά ἀπακτοῦσαν ἐπισκόπους, που θὰ ἔδιναν ὁπωσδήποτε στὸν ἀγὼνα τους περισσότερο κύρος, ἐρεῖς γιὰ τὸν ἀγιασμό τοῦ λαοῦ και συνέχιση τῆς Ιερᾶς ἀντιδράσεως, και πρό πάντων πειθαρχία, τὴν τόσο ἀπαραίτητη αὐτῇ ἀρετῇ γιὰ κινήματα τέτοιου εἶδους.

Ὅλοι τους ἦταν τόσο χαρούμενοι μέσα στὴ φτώχεια τους —γενικὴ ἄλλως τε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη— τόσο ἀγαπημένοι και ἐνωμένοι, ἀντλοῦντες καθημερινὰ δύναμη ἀπὸ τὴν θεία λατρεία, τὴν μόνη παρηγοριά

τους ανάμεσα στους χίλιους δύο έχθρους που τους τριγύριζαν.

‘Αλλ’ η δόξα των ημερών εκείνων δεν κράτησε για πολύ! ‘Όπως κάθε καλό στον κόσμο αυτό θάρθει ή στιγμή που θα δοκιμασθεί «διά πυρός και σιδήρου», έτσι και ο άγωνας εκείνος δεν πρόκειται να εξαιρεθεί του κανόνος. ‘Οχι πώς δεν είχαν δοκιμασθεί τα προηγούμενα χρόνια; ‘Όποιος το πεί αυτό θα είναι ένας μεγάλος ψεύστης» και σε φυλακές είχαν κλειστεί, και ξυλοδαρμούς ούκ ολίγους είχαν δοκιμάσει, και ξυρίσματα είχαν υποστεί οι κληρικοί τους από τους «πολιτισμένους και άφανατίστους» συναδέλφους τους του νέου, όμως παρά ταύτα ο ζήλος και η ελπίη που τους έδινε ο σύνδεσμος της αγάπης και του κοινού πιστεύω, τους έκανε λές από σίδερο και τα υπέμειναν όλα με εγκαρτέρηση και φιλοσοφία, για να συνεχίσουν, μόλις περνούσε ή θύελλα, πιο ισχυροί και κεφάτοι.

‘Η πρώτη δοκιμασία

‘Όσπου ήλθε το ρήγμα από μέσα! ‘Ήταν Σεπτέμβριος του 1937, όταν ένας επίσκοπος από τους νεοχειροτονηθέντες, θέλησε να τραθήξει δικό του δρόμο, αυστηρότερο και πιο «ορθόδοξο», ως έλεγε, από τους λοιπούς συναδέλφους του και τον λαόν, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί το πολύ γνωστό Ματθαϊκό σχίσμα, η πρώτη μεγάλη πληγή στον ιερό άγωνα των ανθρώπων αυτών.

Ποιός μπορεί να περιγράψει εν συνεχεία το τί έπακολούθησε, χωρίς να δακρύσει, χωρίς να πονέσει ψυχικά για το δράμα της διαιρέσεως αυτής; ‘Αδελφοί να πολεμούν και να υβρίζουν ως προδότας αδελφούς» πρώην συνεξόριστοι και καλοί ομολογηταί να μη θέλουν να δει ο ένας τον άλλο» ή αγάπη να έχει γίνει σχεδόν κάτι το άγνωστο γι’ αυτούς; καθώς και η ταπείνωση, οι δύο μεγάλες αυτές αρετές που η απουσία τους κάνει κάθε «καλό» κακό και κάθε «ωραίο» άσχημο. Και όλα αυτά με την πρόφαση της αυστηρότερης ‘Ορθοδοξίας και της καλλιτέρας διακρήσεως των ιερών παραδόσεων! ‘Εν τω μεταξύ ο Διάβολος έπανηγύριζε και οι καινοτόμοι έτριβαν τα χέρια τους, αφού επί τέλους έβλεπαν τους «γνησίους» σε μια κατάσταση κάθε άλλο παρά γνησιότητας και Ευαγγελικής πορείας. Και πράγματι! Ποιός το έφантаζετο, ότι αυτοί που αδελφωμένα είχαν βαστάσει τον βαρύ χειμώνα του διωγμού και της κακοπαθείας, αυτοί που προτιμούσαν κάθε θυσία και κόπο προκειμένου να μη σκανδαλίσουν τον αδελφό τους, να μη μπορούν τώρα ούτε να συμπράσσειν; Δέν το χωρούσε το μυαλό κανενός; άκοινώνητοι και διαιρεμένοι αυτοί, που νύκτες ολόκληρες ξαγρυπνούσαν ανάμεσα στο στασίδι «ψάλλοντας τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν»!

‘Εν τῷ μεταξύ οί Νεοημερόλογίται έστεilian ἐξ-καίρως άνθρωπο δικό τους στην παράταξη των «αυστηρών», προσποιούμενον τον γνήσιο και υπερζηλωτή, προς συνέχιση του σχίσματος, πράγμα που το κατάρφερε με περισσή μαεστρία, αφού μέχρι σήμερα η πληγή μένει άνοιχτή και το σκάνδαλο της διαιρέσεως θα...

‘Η κακή συνέχεια

‘Αλλά το κακό δέν σταμάτησε ἐδῶ! ‘Όλα τα περασμένα ήταν η πρώτη φάση του, για ν’ ακολουθήσουν με τα χρόνια άλλες πτώσεις, ἐξ ἴσου σοβαρές, αν υπολογίσει κανείς την ζημιά που προξένησαν και συνεχίζουν να προξενούν μέχρι σήμερα στην ‘Εκκλησία των Παλ)τών. Με τα άνωτέρω έννοούμε: Α’) τις κακές οικονομίες που έκανε ο πρώτος ήγέτης της σώφρονος μερίδος κυρός Χρυσόστομος (με την έκδοση άδοκίμων έγκυκλίων περί μυστηρίων των καινοτόμων) στην προσπάθειά του να συγκρατήσει την διάλυση του κινήματος, ἐξ αϊτίας του Ματθαϊκού σχίσματος; Β’) την δημιουργία και λειτουργία δεκάδων συνεισάκτων μοναστηρίων με αποτέλεσμα την ήθική πτώση πολλών Ιερομονάχων και μοναζουσών και τον σκανδαλισμόν του ποιμνίου; Γ’) την αντικανονικήν έν πολλοίς χειροτονία και διοίκειν των διαδόχων του κυρού Χρυσοστόμου (+1955), με τις συνεχείς έριδες και τους φατριασμούς και την τελείαν περιφρόνησιν του λαϊκού στοιχείου από τας χειροτονίας των και την έπίλυσιν των μεγάλων θεμάτων του άγώνος. ‘Ετσι φθάσαμε στις ήμέρες μας να έχουμε σε λειτουργία νέα διαρκή σύνοδον Σεραφειμικού τύπου, κατατομούσα διαρκώς άρχιερείς, με πρώτο θυμά τον Σεβ. ‘Αστορίας κ. Πέτρον και επομένους μέν, τον Σεβ. ‘Αττικής κ. ‘Ακάκιον και τον Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομον, υποψήφιον δέ όποιον θα τολμούσε να συστήσει εις τους «άγιους συνοδικούς» όλγην σωφροσύνην και σεβασμόν των ιερών Κανόνων! Πάντως ο κ. Αύξέντιος πρέπει να καυχάται ότι άνεδείχθη τολμηρότερος του συναδέλφου του κ. Σεραφείμ, αφού κατώρθωσε να θέσει «έκτος μάχης» το 35ο του έπισκοπικού σώματος των Γ.Ο.Χ., έναντι του 18ο του κ. Σεραφείμ Δ’) την έκδοση της άτυχεστάτης και άθεολογήτου έγκυκλίου Νο 1191 της 5ης ‘Ιουνίου 1974, με την όποία τα λάθη του παρελθόντος έπανήλθαν στην έπιφάνεια ως έπίσημη διδασκαλία των Γ.Ο.Χ., και το άκόμη χειρότερο, διά της «Φωνής της ‘Ορθοδοξίας» (φύλλ. 709, σελ. 9) να διακηρύσσεται ότι: «όποιος δέν παραδέχεται την έγκύκλιον ταύτην δέν είναι Παλαισημερολογίτης, άλλ’ έξαπατά και έκμεταλλεύεται τους Παλαισημερολογίτας!»! Και πότε όλα αυτά; ‘Όταν οι δράστοι κοινωνούσαν και κυριολεκτικώς «λασχατούν» να έχουν κοινωνίαν με την Ρ. Διασπορά, η όποία μέχρι σήμερα ούδεμία δήλωση έχει κάνει ότι δέν κοινωνεί με τις λοιπές ‘Ορθόδοξες ‘Εκκλησίες!! (Τό αντίθετον θλέπε εις «ORTHODOX WORD, ‘Απρίλιος 1980, σ. 62).

Πρέπει τέλος πάντων να σταματήσει αυτό το παιχνίδι της καταφυγής στους Ρώσους, δ τ α ν και δ π ω ς μās συμφέρει προς τακτοποίηση των παρανομιών μας, οι όποιοι Ρώσοι με την σειρά τους άπαντούν δ π ω ς και δ τ α ν τους συμφέρει, διά να συνεχίζεται έτσι ο φαύλος κύκλος των αντικανονικοτήτων μέσα στην ‘Εκκλησία των Γ.Ο.Χ. ‘Ελλάδος. Πρέπει επιτέλους να ξεκαθαρίσουν τα πράγματα και να μάθει ο λαός αν διοικείται από τους Ρώσους ή από τους ‘Ελληνες» το δίπαρτο της παρανομίας πρέπει να κλείσει ώστε ο καθ’ ένας να τακτοποιήσει τα του

οίκου του. Διότι έν τελευταία άναλύσει τί νά τούς κάνει ό λαός τέτοιους ποιμένες πού άδυνατούν νά τόν ποιμάνουν, είναι όμως υπεράξιοι νά τόν άμέλουν;... Δύο πράγματα θά μπορούσαν νά θάλλουν κάποια τάξη σ' αυτή τήν Βαθυλυνία: πρώτον, μία δήλωση τής Διασποράς ότι δέν κοινωνεί μέ τις λοιπές όρθόδοξες 'Εκκλησίες ώστε νά δικαιούται νά λέγεται άδελφή 'Εκκλησία τών Γ.Ο.Χ 'Ελλάδος και δεύτερον, νά τó καταλάβουν πλέον καλά οί έδώ έπίσκοποι τών ΓΟΧ ότι δέν δικαιούται, ούτε δύναται και νά θέλει ή Ρ. Διασπορά, νά γίνεται κάθε φορά δικαστής τών παρανομιών τους. Και στα δυό αυτά θέματα έχει έπανειλημμένα δοθεί άρνητική απάντηση. Ούτε δηλαδή ό Φιλάρετος κάνει δήλωση μη κοινωνίας του πρós τις λοιπές όρθόδοξες 'Εκκλησίες, ούτε έπιθυμεί νά παίξει τόν ρόλο τού δικαστοú στις διενέξεις τών 'Ελλήνων έπισκόπων, όπως τó δήλωσε σαφώς στο τελευταίο έγγραφο πρós τούς έπισκόπους 'Ακάκιον και Χρυσόστομον. Συνεπώς τί τρέχουν όλοι πίσω από μία 'Εκκλησία πού τούς θέλει σαν φτωχοσυγγενείς και μπουλούκι φανατικών ανθρώπων μέ άναξίους ήγέτας; Μήπως έπειδή έχειροτόνησε τó 1960 τήν ήγεσία τής Κάνιγγος 32; Κ α λ λ ί τ ε ρ α νά μη τó έπραττε, ως μυριάκις απέδειξαν τά πράγματα. 'Αλλά και πού τó έκανε αυτό δέν σημαίνει ότι θά διοικεί τού λοιπού τούς χειροτονηθέντας, ή πολύ περισσότερο, ότι οί χειροτονηθέντες όποχρεούνται όπωσδήποτε νά τήν κοινωνούν άνεξαρτήτως τής πορείας τής.

Διότι όπως στο κάτω-κάτω έχει τούς λόγους τής ή Διασπορά για τήν στάση πού τηρεί, διότι έτσι πιστεύει ότι προστατεύει καλλίτερα έαυτήν και τó ποιμνίόν τής από τις έπιθέσεις τής Μόσχας, κ.λ.π., — και αυτό ούδεις δύναται νά τής τó άπαγορεύσει — έτσι πρέπει νά τó άντιληφθεί και ή ήγεσία τών ΓΟΧ 'Ελλάδος ότι λόγοι πολύ πιο ισχυροί και πιο έκκλησιαστικοί τής έπιβάλλουν νά μη κοινωνεί μαζί τής, προκειμένου νά φανεί πιστή σ' όσα παρέλαθε και σ' όσα αποτελούν τόν σκοπόν τής ύπάρξεώς τής, άν ενδιαφέρεται έννοείται νά προστατεύσει τó κύρος τής και τó ποιμνίόν τής από τās ειρωνίας και τούς γλευασμούς τού κάθε έχθρου και έπικριτοú τής 'Ε') τις άδικαιολόγητες και άκατάλληλες χειροτονίες πολλών έπισκόπων διά τó έσωτερικό και έξωτερικό, μέ αποτέλεσμα τήν αύξηση τού φανατισμού και τήν κατάπτωση τού έπισκοπικού αξιώματος 'ΣΤ') τήν σκανδαλώδη υπεράσπιση υπό τής Κάνιγγος 32 διαβεβλημένων κληρικών, κατά τών όποιών άδικα ό λαός επί έτη διαμαρτύρεται, και όχι μόνο ό λαός άλλα και μέρος τών έπισκόπων, τών όποιών τά έγγραφα διαμαρτυρίας εύρίσκονται στα χέρια μας, ώστε νά γνωρίζουμε σαφώς τήν τραγικότητα τού πελωρίου αυτού θέματος.

Και ενώ όλοι μας άναμέναμε μία αντίδραση έκ τών κάτω, μία έξέγερση όλων εκείνων τών κληρικών πού δέν τούς είχε άκόμη διαφθείρει τó χρῆμα ή ή δόξα, ώστε νά γίνει μία άναχαίτηση τής κακοδομιονίας πού διέφθειρε τά πάντα, βλέπουμε νά δημιουργείται ένα νέο άπροσδιόριστο κίνημα, μέ οίονει Ματθαϊκόν πρόεδρον, τόν κ. Κάλλιστον (ούδεις γάρ πληροφορείται ότι ούτος ήθέλησε όσα και έπραξε

άλλαχόθεν έλαβε τήν έντολή), και κληρικά μέλη σχεδόν μόνον τούς νεοχειροτονηθέντας έπισκόπους, λές και ως ιερείς και ήγούμενοι δέν θά μπορούσαν νά άντιδράσουν! Τό θλιβρότερον όμως είναι τó πιο πιστεύω τους διά τά καιρία και ζωτικά προβλήματα τής 'Εκκλησίας τών ΓΟΧ, γι' αυτό και ούδέν άξιοσημείωτον μέχρι στιγμής έπραξαν, απ' όσα απαιτούσε ή καθολική, προπάντων δέ ή έκκλησιολογική άναγέννηση τής 'Εκκλησίας τους, άναμένοντες και αυτοί τήν... δικαιοσύνη των έκ Φιλαρέτου και μόνον, τού δημιουργού και ύπευθύνου τής σημερινής τραγωδίας, ένεκα τής άναγνωρίσεως τού κ. Καλλίστου και λοιπών συναδέλφων του τής όδοú Κων)λεως. Βεβαίως ένταύθα πρέπει νά σημειώσωμεν ότι συνένοχοι και μάλλον πρωταγωνιστάι διά τās άνωτέρω έπεμβάσεις τής Ρ. Συνόδου τυγχάνουν τά γνωστά εις τούς πολλούς έλληνοαμερικανικά παρασκήνια περί τών όποιων έγράψαμε ικανά εις τó παρελθόν. (Βλ. Θεοδωρήτου Μοναχού, 'Αναίρεσις... 'Άγιον 'Όρος 1973, σσ. 32). 'Ετσι και τó πραξικόπημα τού 1979 προσέθεσε σύγχυση στήν σύγχυση, αφού έστερείτο έκκλησιολογικών θεμελιών και αὐτογνωσίας.

"Όλα αυτά και πολλά άλλα πού δέν αποτελούν λεπτομέρειες, άποδεικνύουν πλέον καθαρά ότι τó παροδοσιακόν κίνημα τού Παλαισημερολογητισμού διέρχεται στις ήμέρες μας παραμοίαν άκριβώς κρίση μέ τήν 'Εκκλησία τού κ. Σεραφείμ (μέ κυρίως ύπευθύνους τόν κ. Αύξέντιον και κ. Γερόντιον) σέ καιρό πού θάπρεπε ν' άποτελεί τήν μοναδική έλπίδα καταφυγής τών ψυχών πού άναζητούν τήν άνόθευτη θίωση τών αγίων παραδόσεων τής 'Ορθοδόξιας. 'Ετσι, όπως τά πράγματα τó απέδειξαν, τó έπισκοπικόν σώμα τών ΓΟΧ έχει άποτύχει πλήρως στήν άποστολή του, πράγμα πού είχαν τó θάρρος και τήν ειλικρίνεια νά τó όμολογήσουν δημοσία οί Σεβ. έπίσκοποι 'Ακάκιος και Χρυσόστομος, και τίποτα δέν είναι ικανόν πλέον νά τó εύθυδραμήσει πλὴν τής έπεμβάσεως τού λαϊκού στοιχείου, τó όποιον και αυτό φέρει ικανή εὐθύνη νά τήν σημερινή κατάληξη τών πραγμάτων τής 'Εκκλησίας του. Διότι όταν επί τόσα χρόνια άνέχεται άδιαμαρτύρητα τήν λειτουργία τών συνευσάκτων μοναστηρίων (ένώ οί ι. κανόνες άπαγορεύουν εις τούς πιστούς νά πάρουν και αντίδωρο άκόμη από τά χέρια τού συνευσάκτου έπισκόπου ή πρεσβυτέρου) και όχι μόνο αυτό, άλλα χειροκροτεί και θαυμάζει τις μοναχές αυτές κατά τήν αντιπαροδοσιακή παρέλασή τους στους δρόμους τού Πειραιά κατά τά Θεοφάνεια αυτές πού σέ άναλογία 750)ο περίπου, ίσως και περισσότερο, έπικροτούν τήν συγκατοίκηση Ιερομονάχων και έπισκόπων εις τά μοναστήρια τους, αυτές πού ή «Φωνή τής 'Ορθοδόξιας» θεωρεί και προβάλλει ως «τó σέμνωμα τού Ιεροú αγώνος» αντί νά γράψει ή κυρίως μάλλον αίτία τής διαλύσεως αυτού, (έξαίρεσει βεβαίως τών μη συνευσάκτων άδελφών, αί όποιοι και αυτοί θά πρέπει ν' άρνηθούν πολύ περισσότερο τών άλλων τήν παρέλασή τους στις λεωφόρους) όταν σαν άδιάφορος θεατής βλέπει τόν άδικο διαωγμό τού ιερέως ή έπισκόπου του και τήν σκανδαλώδη συγχρόνως εύνοια μιας κλικας έπισκόπων πρós διαβεβλημένα ήθικώς πρόσωπα, τότε πώς νά μην ει-

και ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ και αυτός δια την σημερινήν αδιέξοδον της 'Εκκλησίας του, ήθική, έκκλησιολογική και διοικητική; Διότι όταν στην Ν. 'Υόρκη και την Θεσσαλονίκη ραίνει με τριαντάφυλλα αντικανονικούς επίσκοπους του κ. Αύξεντιου, οι οποίοι δεν θα έπρεπε ούτε να κυκλοφορούν δημοσία από έντροπήν, τότε πώς να μην είναι το ποίμνιο αυτό χειρότερο του αλόγου ποιμνίου των κτηνών, αφού ένα θόδι, όπως γράφει ο Λινναίος, τρώει 276 είδη χόρτων, αλλά αποφεύγει άλλα 218 που είναι επιζήμια δια την υγείαν του;

Βεβαίως περισσότερο από τον λαό ευθύνονται και οι Ζηλωταί 'Αγιορεΐται Πατέρες που δεν στάθηκαν ποτέ ενωμένοι προκειμένου να καταγγείλουν αμερόληπτα την οποιαδήποτε αντικανονικότητα, αλλά προτιμούσαν να βλέπουν να διώκονται σεβάσμιοι κληρικοί και να διαλύονται τα παραρτήματα που ίδρυσαν οι γεροντάδες τους, παρά να πάρουν θέση έναντιον του έκλεκτου της καρδιάς των...

Κατά δεύτερον λόγον όμως ευθύνονται και όλοι οι κληρικοί του «κόσμου», που ακολουθούν πειθήνια τους επίσκοπους τους στις ποικίλες παρανομίες, προκειμένου να παραμένουν αυτοί ήσυχτοι στο παράρτημά τους, αγνοούντες ότι η φωτιά του γείτονα θα κάψει σύνταμα και το σπιτικό τους...

Και όλα αυτά έγιναν, γίνονται και θα γίνονται, διότι όλη η προσοχή του ιερατείου δόθηκε στους εξωτερικούς τύπους της ευσέβειας και στην καθαρώς νομική πλευρά των Ιερών Κανόνων, ενώ την ουσία της θρησκευτικής ζωής και πνευματικότητας είναι ζήτημα αν την έζησαν ελάχισταί εξ αυτών οι περισσότεροι, όταν δεν στάθηκαν αδιάφοροι, πήραν την θέση του πολέμιου σε κάθε προσπάθεια πνευματικής αναγεννήσεως των κακώς έχόντων. Και μόνον το θέμα της συμμετοχής εις το θεϊκότατον μυστήριον της θείας Εύχαριστίας, όπου παρά την πλουσίαν πατερικήν γραμματείαν οι ιερείς των ΓΟΧ καταπολεμούν λυσσασδώς, μη επιτρέποντες εις τους πιστούς των την ελευθέραν εις αυτό πρόσδοον, και δη κατά Κυριακήν και έορτάς, γενόμενοι ούτω ατίτοι, ένεκα της παχυλής αγνοίας των του πνευματικού λιμού του ποιμνίου των, είναι ικανόν να δείξη του λόγου μας το άληθές. Όλα τα ανωτέρω δεν παραμένουν άγνωστα στους Νεοημερολογίτες, που παρηγορούνται και αυτοί κατά κάποιον τρόπον —και με το δικίο τους— όταν βλέπουν να έχουν τόσα κοινά οι δύο ήγεσίες τους, αλλά και ο λαός του νέου με τον λαόν που ακολουθεί το παλαιό και τις παραδόσεις! Και όχι μόνο αυτό, αλλά προκλητικά έσχάτως αποκαλούν την 'Εκκλησία των ΓΟΧ «έκτροφείο πάσης έκκλησιαστικής άσυνδοσίας, αναρχισμού, αλλά και καταφυγή των καθηρημένων τέως κληρικών» τους. Το τελευταίο, δυστυχώς, το έβεβαίωσαν και έπισημα κείμενα γραμμένα από επίσκοπους των Παλαιημερολογιτών.

Τρόποι θεραπείας του κακού

Κατόπιν όλων αυτών έγείρεται το πελώριο έρώτημα: τί δέον γενέσθαι; Πώς ο ώραιος αυτός άγώνας που ακόμη δεν θρήκε τον άξιον ύμνητή του, θα

έπανελθει και πάλι στην πρώτη αίγλη και παραδοσιακή του πορεία, ώστε να μπορέσει ν' άντέξει στις σύγχρονες δοκιμασίες που άπειλούν τις πνευματικές αξίες του κόσμου και ιδιαίτερα την όρθόδοξο πίστη; 'Ακράδαντα πιστεύουμε, ότι όπως στην αρχή του άνηφορικού δρόμου του ή κυρία του δύναμη ήταν λαϊκή ευσέβεια και πίστη, έτσι και τώρα μόνο ο ευσέβης λαός θα μπορέσει να τον άναγεννήσει, αν θέβεια το θέλήσει να αγωνισθεί γι' αυτό.

Και για να έχει έπιτυχία και τάξη η προσπάθεια αυτή θα πρέπει να θρεθούν μια χούφτα άνθρωποι με καρδιά και γνώση, να συγκεντρωθούν και να συντάξουν ένα κείμενο στο όποιο θα καταδικάζουν όλες τις ανωτέρω αντικανονικότητες του παρελθόντος και του παρόντος και θα ζητούν εν συνεχεία να το άσπασθεί ο λαός και ο κληρός (οίασδήποτε παρατάξεως). "Όσα παραρτήματα και κληρικοί το δεχθούν, θ' άποτελέσουν την ν έ α ζ ύ μ η, την καθαρή και άδολη που θα μπορέση να γίνη ψαμί να θρέψει όλους αυτούς που ζητούν, και θα ζητήσουν και στο μέλλον, την άληθεια και την γνησιότητα στην πράξη, και όχι στις σφραγίδες και τα έγγραφα των Συνοδικών γραφείων... ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟ. "Όσοι άρνηθούν ή πολεμήσουν το κείμενο αυτό θα στιγματισθούν ως παλαιά ζύμη με όλα τα συμπτώματα και χαρακτηριστικά του σ ά π ι ο υ κ α τ ε σ τ η μ έ ν ο υ. Θα έχουν χάσει και την τελευταία εύκαιρία να μετανοήσουν δια το παρελθόν τους και να γίνουν οι δημιουργοί ενός καλλιτέρου αύριο. "Όσοι συμφωνήσουν έγκαινιάζουν νέαν περίοδον του Παλαιημερολογιακού κινήματος και νέαν πνευματική κολυμβήθρα στην όποια θ' άνασταπτισθούν οι ίδιοι και θα βαπτισθούν και όσοι θα προσέρχονται στο μέλλον κοντά τους, όσοι έρασταί της άληθείας και των 'Ι. Παραδόσεων. 'Εδω θα φανεί κατά πόσον ο λαός έπιθυμεί κάτι το καλλίτερον και υγιές, από την συμπαράσταση και το ενδιαφέρον που θα δείξει στις ύποδείξεις της 'Επιτροπής, αλλά και στην πρωτοβουλία που θα πάρει για την καλλίτερα έπιτυχία της μεγάλης άποστολής της. Το παράδειγμα της Συντονιστικής 'Επιτροπής θα πρέπει να ένθαρρύνει όλους, γιατί τόσο πρόσφατα 3-4 άνθρωποι επέτυχαν τόσα πολλά και άπεκάλυψαν τόσα αντικανονικά της ήγεσίας των, ανεξαρτήτως εάν διαφωνούμε δια την θέση που πήραν άπέναντι στην έγκύκλιο Νο 1191.

"Όσοι επίσκοποι ή ιερείς άδιαφορήσουν ή αντιδράσουν στην ιερή αυτή προσπάθεια θα πρέπει όπωσδήποτε να άπομονωθούν και να στιγματισθούν ως έχθροι της άληθείας, λιμεώνες και φθορείς του ιερού αυτού άγώνος. Ούδεις πιστός θα πρέπει του λοιπού να πλησιάζει τις έκκλησίες και τις πανηγύρεις τους, δείχνοντας έτσι την άποδοκιμασία και τον πόνο του για το έγκλημα που διαπράττουν τα άτομα αυτά στο σώμα της 'Εκκλησίας των ΓΟΧ, έστω και αν μιτροφορούν ή καυχώνται σε έργα φιλανθρωπίας και άγάπης. Διότι όταν ο θίος τους δεν συμφανεί με το πιστεύω που διακηρύττουν, τότε γίνονται αίτια να έμπαίζεται η ιερά ύπόθεση του ιερού αυτού άγώνος, αφού κατά τον λόγον του ιερού Χρυσοστόμου: «καταισχύνουν τα δόγματα τη των έργων φαυλότητι».

Καὶ ἂν οὐδεὶς ἐπίσκοπος συμφωνήσει πρὸς τὸ ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς; Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτούς! Ὁ λαὸς τότε χωρὶς κανένα διαταγμὸν θὰ πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς ἱερεῖς πού θὰ τὸν ἀγκαλιάσουν στὴν ἱερὴ του αὐτὴ προσπάθεια. Μήπως στὴν πρώτη δεκαετία (1924-1935) εἶχαν ἐπισκόπους οἱ πρῶτοι ἱερεῖς καὶ δημιουργοὶ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἀγῶνος; Καὶ ἂν δὲν συγκροτηθεῖ ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ καὶ οἱ ἱερεῖς συνεχίσουν διχασμένοι ὅπως εἶναι, νὰ ἀκολουθεῖ ἕκαστος τὸν ἐπίσκοπον τῆς ἀρεσκείας του, τότε τί θὰ γίνῃ; Αὐτὸ κατ' ἀρχὴν θὰ σημαίνει ὅτι «τέτοιος λαός, τέτοιοι ποιμένες» τοῦ ἀνήκουν! Θὰ σημαίνει ἀκόμη ὅτι ἐνῶ μέχρι σήμερα ὑπῆρξε τὸ θῦμα διαφόρων ἐπιτηδείων, τὴν φορὰ αὐτὴ στάθηκε σ υ ν ε ν ο χ ο ς καὶ βοηθός τῶν ἀναξίων ποιμένων του, ἀ ν ὠ ρ ι μ ο ς καὶ ἀ δ ι ἄ φ ο ρ ο ς γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ἀληθινὰ, ἀγόμενος καὶ φερόμενος ἀπὸ τοὺς πνευματικούς καὶ τὶς ἀδυναμίες του... Πρέπει ὅμως νὰ τὸ πιστεύσῃ ὅτι μὲ τὴν διαγωγή του αὐτὴ θὰ αὐξήσει τὶς ἁμαρτίες του καὶ μὲ μιὰ ἀκόμη θανάσιμη, διότι θ' ἀφήσῃ μερικοὺς καπῆλους τῶν δαίμων του νὰ διαλύσουν ἕνα ἀγῶνα πού χιλιάδες ἀδελφοὶ του ἐπὶ χρόνια ἀγωνίσθησαν προκειμένου νὰ τοῦ παραδώσουν ἕνα ἀκαινοτόμητο θυσιαστήριον.

Προσωπικῶς πάντως πιστεύουμε ὅτι ὁπωσδήποτε καὶ π ο ι ο ἱ ἱερεῖς μὲ συνείδηση καὶ φόβον Θεοῦ θὰ διακόψουν τὴν κοινωνία τους μὲ ὅλους αὐτοὺς πού διασύρουν τὸν ἀγῶνα τους, ὥστε ὅσοι πιστοὶ ἐπιποθοῦν τὸ γνήσιο καὶ τὴν ἀλήθεια νὰ θροῦν κοντὰ τοὺς παρηγοριά καὶ εἰρήνην ψυχῆς. Ὅσο δὲ ἀφορὰ διὰ τοὺς ἄλλους, πού θὰ συνεχίζουν νὰ σκορποῦν τὴν σύγχυση μὲ τὶς διαφορὰς ἀντικανονικότητες καὶ παρανομίες του, ὑπάρχει Θεὸς δίκαιος πού ὅσο κι ἂν ἄργεῖ δὲν λησμονεῖ. Ἡ ἱστορία εἶναι γεμάτη μὲ τέτοια παραδείγματα. Καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἐπαληθευθεῖ καὶ γιὰ τὴν περίπτωσιν τῶν κυρίων αὐτῶν.

Ὁ Παπισμὸς

Ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς αἵρεσις, ἀλλὰ «παναίρεσις» (Ἰουστ. Πόποβιτς, παρὰ Σ. Μπιλάλη «Ὁρθόδοξία καὶ Παπισμὸς», Ἀθήναι 1979, τ. Β', σ. 376), ἐν τῇ ὁποίᾳ σωτηρία οὐκ ἔστιν. Οἱ παπικοὶ δὲν εἶναι ὄντως χριστιανοί. Οἱ δὲ «τούτους καλοῦντες χριστιανούς πολὺ καὶ λίαν πλανῶνται», ὥς λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος (ΒΕΠΕΣ, 30, 123). Ἡ κοινωνία μετὰ τῶν παπικῶν ἔστιν ἀπώλεια, ἡ δὲ ἀποστροφή τούτων σωτηρία.

Διὸ οἱ ἅγιοι Πατέρες κράζουσι πρὸς τοὺς Ὁρθόδοξους διὰ τοῦ ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου: «Φεύγετε οὖν αὐτούς (τοὺς παπικούς καὶ τοὺς ἐνομένους μετ' αὐτῶν Ὁρθόδοξους) ἀδελφοί, καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς κοινωνίαν» (Μ, 31 Β, 1351), «ὥς φεύγει τις ἀπὸ ὀφείας» (τοῦ αὐτοῦ, Μ, 31 Β, 1323). ΚΑΛΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ, Νοε. 1980, σ. 4. Διὰ τοῦτο πολὺ ἐπιτυχῶς ὁ μέγας Εὐγένιος Βούλγαρις ἔγραψε: «Ὁ παπισμὸς ἀπὸ Θεοῦ ἐστὶ χωρισμός» Πρὸς Πέτρον Κλαίρκιον, Ἀθήναι 1844, σ. 95.

Οἱ πραγματικοὶ αὐτουργοὶ τοῦ ἐβραϊκοῦ ὀλοκαυτώματος

Κατωτέρω παραθέτομεν χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα ἀντισιωνιστικοῦ βιβλίου τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησε πέρυσι εἰς Ἀθήνας. Τὸ κείμενον ὁμιλεῖ μόνον τοῦ ὥστε νὰ περιπτεύει κάθε δικὸς μας σχολιασμός.

«— Ἀφοῦ ὁ Σιωνισμὸς εἶναι μιὰ παγκοσμία πραγματικότητα; Ἕνας παγκόσμιος κίνδυνος; Ἕνας παγκόσμιος ὄλεθρος; Πῶς θὰ καταλάβῃ κανεὶς σωστὰ καὶ ὀλοκληρὰ περὶ τίνος πρόκειται ἂν δὲν παρακολουθήσῃ τὴν πορείαν καὶ τὴν δράσιν του ἀνατρέχοντας στὶς ρίζες καὶ τὴν μετέπειτα ἐξέλιξίν του; Μὴν ἀνησυχεῖς, δὲν σκοπεύω νὰ περάσω σὲ λεπτομερεῖς ἱστορικὲς ἀναλύσεις. Ὁ Σιωνισμὸς ἐνδιαφέρει ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας κυρίως σὲ σχέση μὲ τὴν δράσιν του ἐναντίον τῆς πατρίδος μας. Αὐτὴ ἡ δράσις εἶναι σ υ ν ε χ ῆ ς. Τὰ ἀποτελέσματά της ἐ σ φ ρ ἄ γ ι σ α ν τὸ ἱστορικὸ μας παρελθόν, ρ υ θ μ ῖ ζ σ υ ν τὸ παρὸν καὶ θὰ δ ι α μ ο ρ φ ῶ σ ο υ ν τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ σὸ μέτρο πού θὰ ἐπιτρέψουμε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι καὶ οἱ διεθνεῖς ἀντιδράσεις...

Ρώτησες ἂν εἶμαι ἀντισημίτης! Πόσο ὑπουλὴ καὶ γελοία ἐρώτησις σοῦ ἔβαλαν σὸ στόμα. Δὲν εἶσαι ὁ μόνος καὶ ὁ πρῶτος πού τὴν ἀναμασᾷ! Τὸ «ἀντισημίτης» εἶναι μιὰ δηλητηριώδης ρουκέττα τοῦ σιωνιστικοῦ προπαγανδιστικοῦ λεξιλογίου! Τί θὰ πεῖ ἀντισημίτης; Ποιο τὸ νόημα τοῦ ὄρου; Σημίτες, σημιτικῆς καταγωγῆς, εἶναι οἱ περισσότεροι λαοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου! Ποιὸς καὶ γιατί θέλει νὰ μονοπωλήσῃ καὶ ἀποδώσῃ ἀποκλειστικὰ στοὺς Ἑβραίους τὴν σημιτικὴν καταγωγὴν;

Πῶς λοιπὸν μπορεῖς νὰ εἶσαι ἀλλὰ καὶ γιατί νὰ εἶσαι ἐναντίον ἐνὸς ἢ πολλῶν λαῶν; Ἡ σατανικὴ σιωνιστικὴ προπαγάνδα ἐπέδιώξε καὶ πέτυχε νὰ ταυτίσῃ τὸ «Σημίτης» μὲ τὸ Ἑβραῖος καὶ τὸ Ἑβραῖος μὲ τὸ «Σιωνιστής» ὁπότε ὁ ἀντισιωνιστής νὰ θεωρεῖται αὐτόματα ἀντισημίτης καὶ ἀντιεβραῖος! Πρώτῃ παγίδα! Καὶ γιατί νὰ εἶναι κανεὶς συλλήβδην ἀντιεβραῖος; Γιὰ ποῖό λόγο; Οἱ Ἑβραῖοι εἶναι ἕως λαός, οἱ Σιωνιστὲς μιὰ Ὁ ρ γ ἄ ν ω σ η! Ἡ σιωνιστικὴ προπαγάνδα προσπαθεῖ νὰ ταυτίσῃ καὶ ἐδῶ τίς δυὸ ἔννοιες. Δεύτερη παγίδα! Σκοπὸς ἡ σύγχυσις! Ἡ πρόκλησις τοῦ φόβου μήπως πεῖ κανεὶς «κάτι» ἐναντίον τῶν Σιωνιστῶν γιατί αὐτὸ τὸ «κάτι» θὰ εἶναι ἀντιεβραϊκόν, δηλαδὴ ρατσιστικόν!... Ἔτσι τὰ στόματα θουλῶνουν, ὁ φόβος κυριαρχεῖ καὶ οἱ Σιωνιστὲς κάνουν τὴ δουλειά τους...

Ρωτᾷς ἐπίσης ἂν γιὰ μένα ὑπάρχουν στὴ γῆ λαοὶ ἀνώτεροι καὶ λαοὶ κατώτεροι! Γιὰ ποῖό λογικόν, φυσιολογικόν καὶ πολιτισμικόν ἄνθρωπο τίθεται παρόμοιο θέμα; Οἱ Σιωνιστὲς ἀπὸ αἰῶνων ἐπιδιώκουν τὴν παγκόσμιαν κυριαρχίαν τῶν Ἑβραίων πού χρησιμοποιοῦν σὰν ὄργανά τους τυφλὰ, ἐνὸς λαοῦ πού τὸν θέλουν καὶ τὸν ἐμφανίζουν ἂ ν ὡ τ ε ρ ο φυλετικά, βιολογικά, θεοπρονομιακά, ἐνὸς λαοῦ πού κατὰ τοὺς Σιωνιστὲς πρέπει νὰ καθυποτάξῃ ὅλους τοὺς

άλλους ἐπὶ τῆς γῆς, τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦν καὶ θεωροῦν... π ρ ὀ θ α τ α ἐ π ἰ σ φ α γ ῆ... Ποιὸς εἶναι ρατσιστής;

Ρωτᾷς ἂν ξεχνῶ πὼς οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν ἔξι ἑκατομμύρια θύματα στὰ γερμανικὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως! Δὲν τὸ ξεχνῶ γιατί εἶμαι ἀ ν τ ι σ ι ω ν ι σ τ ῆ ς! Τὸ μόνο «ἀντί» ποῦ πρέπει νὰ γίνει ζωὴ τοῦ καθενὸς μας ἂν θέλουμε νὰ διασωθεῖ τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὰ νύχια τῆς τρομερότερης Ὁργάνωσης, σπείρας καὶ συμμορίας τῆς ἱστορίας, τοὺς διαβολικοὺς Σιωνιστές!... Κυρίως νὰ σωθεῖ καὶ νὰ ἐπιβιώσει ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμό, τὸ π ρ ὠ τ ο π ι ᾱ τ ο σ τὸ σιωνιστικὸ καννιβαλικὸ τραπέζι...

Δὲν ξεχνῶ τοὺς Ἑβραίους θύματα τῶν Ναζιστῶν ποὺ δολοφονήθηκαν στοὺς θαλάμους ἀερίων καὶ ψήθηκαν μισοζώντανοι στοὺς φούρνους τῶν κρεματορίων. Δὲν ἔχω τὸ ἠθικὸ, τὸ ἀνθρώπινο δικαίωμα νὰ λησμονήσω τὰ θύματα, ἀλλὰ καὶ τοὺς θύτες! Ὅπως δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ π α ρ α χ α ρ ᾶ σ σ ω, νὰ διαστρεβλώσω καὶ νὰ ἀντιστρέψω τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα, νὰ ἀποκρύπτω ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θύματα τῶν Ναζιστῶν ὁδηγήθηκαν στὸ θάνατο ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες τους, τοὺς ὁ μ ο φ ὕ λ ο υ ς καὶ ὁ μ ο θ ρ ῆ σ κ ο υ ς Σ ι ω ν ι σ τ ῆ ς! Καὶ τοῦτο γιατί οἱ Ἑβραῖοι — Σιωνιστές, κεφαλαιοκράτες, ἐχρηματοδότησαν, ἐνίσχυσαν πολιτικά, διπλωματικά, συνωμοτικά τοὺς Ναζιστὲς νὰ πάρουν τὴν ἐξουσία στὴν Γερμανία! Ποιὸς ἀνέβασε στὴν Καγκελαρία τὸν Χίτλερ; Οἱ Γερμανοὶ προλετάριοι ἢ ἡ Μάο Τσέ Τούγκ; Δὲν μπορῶ νὰ μὴ ν φ ω ν ᾶ ξ ω ὅτι οἱ δολοφονημένοι Ἑβραῖοι στὰ κρεματορία δολοφονήθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους Σιωνιστές!

Περίπου πεντακόσιες χιλιάδες Ἑβραῖοι τῆς Εὐρώπης ἐξοντώθηκαν στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Τοὺς ἐθυσίασαν ἐπίτηδες οἱ Σιωνιστὲς γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὸ μεγαλύτερο ὄπλο προπαγάνδας τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ πανίσχυρὸ «ἀτού» στὴν πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ ἐκστρατεία τους γιὰ τὴν ἱδρυση τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραὴλ, τὴν ἐξασφάλιση μιᾶς θέσης ἐξορμητικῆς στὴν Μέση Ἀνατολή, κόμβο τῶν σχεδίων τῆς παγκοσμίας κυριαρχίας ποῦ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μηχανεύονται, σχεδιάζουν, πραγματοποιοῦν μὴ ὀρρωδούντες μπροστὰ στὰ φρικαλεότερα κακοουργήματα...

Τὰ «ἔξι ἑκατομμύρια» Ἑβραίων θυμάτων ἀπομακρύνουν κάθε ὑποψία ἐνοχῆς τῶν Σιωνιστῶν στὴν ἐπικράτηση τοῦ Ναζισμοῦ. Αὐτὴ ἡ ἀ π ά τ η εἶχε ὅμως καὶ μιὰ πρόσθετη ἀποστολὴ νὰ ἐ ξ α φ α ν ῖ σ ε ι ἀπὸ τὸ προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητος τὰ μαρτύρια, τὴν ἐξόντωση τῶν πραγματικῶν ἑκατομμυρίων Εὐρωπαίων ποὺ δὲν ἦσαν Ἑβραῖοι!

Ἄκουσες ποτέ, διάβασες ποτέ, γιὰ ἄλλα θύματα κρεματορίων καὶ θαλάμων ἀερίων ποῦ δὲν εἶχαν ἑβραϊκὴ προέλευση; Οὔτε ἄκουσες οὔτε θ' ἀκούσεις!...

Οἱ Σιωνιστὲς εἶναι ψυχοπαθεῖς. Χρονία ὁμαδική

ψυχοπάθεια μεταβιβαζομένη ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ στὰ μέλη τῆς συμμορίας! Ἐπιδιώκουν τὴν παγκόσμια κυριαρχία, ἀπειλοῦν νὰ ἐξολοθρεύσουν τὴν ἀνθρωπότητα γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ ὁ περιούσιος, ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τῶν Ἑβραίων! Ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ παρακαλῶ... Ποιὸς εἶναι ρατσιστής;» (Κυριάκου Διακογιάννη, Οἱ σαρκοφάγοι τοῦ ἑλληνισμοῦ, σ. 106-110, Ἀθῆναι 1979).

Πάλιν Ἡρωδίας μαίνεται...

Ἡ πεπλανημένη μοναχὴ τῆς Κοζάνης, ἡ δευτέρα Μαριάμ τοῦ Παλαιοημερολογητισμοῦ, ἔγραψε σὲ τελευταία τῆς «ἐγκύκλιο»: «Δυστυχῶς σήμερα μέσα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν προσκυνεῖται ὁ Νεκτάριος Κεφαλᾶς, ὁ μέγας διαβλητὴς τῆς Εὐαγγελικῆς θεοπνευστίας. Ἄλλοι κληρικοὶ τοῦ στήνουν εἰκόνες καὶ μνημονεύουν τὸ ὄνομά του εἰς τὰ δίπτυχα τῶν ἁγίων, ἄλλοι τὸν καταφρονοῦν ὡς ἀντορθόδοξον, εἰκονομάχον καὶ θεμέλιον τοῦ Οἰκουμένου. Πρέπει ἡ Σύνοδος δι' ἀποφάσεως σοβαρᾶς καὶ ὑπευθύνου νὰ ἀναθεματίσῃ τὰ αἰρετικά καὶ θλάσφημα βιβλία του, εἰρηνεύοντας τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ». (9 Ἀπρ. 1980).

Ὅς Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ ἐννοεῖ τοὺς Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ τοὺς Ζηλωτὰς Ἁγίου Ὁρους, οἱ ὁποῖοι σὲ μιὰ ἀναλογία 80ὸ πέρηπου τιμοῦν τὸν Νεκτάριον Αἰγίνης ὡς ἅγιον. (Βλέπε καὶ σχετικὴν δῆλωσιν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον», ἡ ὁποία τιμᾷ καὶ γεραίρει τὸν νεοφανῆ φωστῆρα τῶν Ὁρθοδόξων).

Τὴν κατάστασιν ὅμως αὕτῃ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὴν ἀφήσῃ ἀπαρατήρητη ἡ ἀγιομάχος, διὸ καὶ ἀποφασίζει νὰ δραστηριοποιήσῃ τὸν ἀείποτε δίβουλον καὶ δίψυχον κ. Αὐξέντιον, στέλοντάς του τὴν ἀνωτέρω... ἐγκύκλιόν της.

Ταραχὴ ἀμέσως στὰ Συνοδικὰ Γραφεῖα τῆς Κωνιγγος 32. Πῶς θὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ «ἁγία Μήτηρ»; συλλογίσθηκαν σοβαρὰ οἱ ἅγιοι συνοδικοί. Ἄν καταδικάσουμε τὰ ἔργα του, δὲν θὰ μπορούμε πιά νὰ ὑποκρινώμεθα, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ὅτι τιμοῦμε τὸν Νεκτάριον ὡς ἅγιον. Ἐάν πάλι σιγήσωμεν, μετὰ τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἡγουμένης, κινδυνεύομεν νὰ πέσωμεν εἰς δυσμένειάν της καὶ πιθανόν νὰ ζητήσῃ ἄλλου ἐκκλησιαστικῆς σκέπης. Λοιπόν, ἰδοὺ τί ποιήσομεν. Θὰ θάλωμεν τὸν γεροντότερον ἀπὸ ἡμᾶς, Παῖσιον Αἰγίνης, νὰ ὑπογράψῃ ἕνα κείμενο κατὰ τοῦ Νεκταρίου Πενταπόλεως, τὸ ὁποῖον θὰ τυπωθῇ καὶ διανεμηθῇ ἐν συνεχείᾳ μερίμνῃ τοῦ ἁγίου Σαλαμίνο κ. Γεροντίου, καὶ θὰ ἀναμείνωμεν. Διὰ τῆς σιγῆς μας θὰ δείξωμε ὅτι συμφωνοῦμε ὡς Σύνοδος μὲ τὰ γραφόμενα τοῦ ἁγίου ἀδελφοῦ, ὅπως κάναμε ἄλλως τε χρόνιᾳ τώρα καὶ μὲ τὰ βιβλία τῆς «ἁγίας Μητρός», καὶ ἔτσι θ' ἀτήν... καθησυχάσωμεν, ἐνῶ συγχρόνως θὰ ἔχωμε τό... δίπορτο στὴν διάθεσίν μας, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων νὰ τὸ χρησιμοποιοῦμε δεόντως. Τὸ σχέδιον ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴ καὶ ὁ πεντασέλιδος λίβελλος τοῦ κ. Παΐσιου ἐκυκλοφόρησε προνοῖα τῆς Ἱ. Μητρο-

πόλεως Σαλαμίνος. Κεντρικόν και μοναδικόν επιχείρημα κατά της αγιότητος του φωστήρος της Αιγίνης ὅτι, δῆθεν, κατά την ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου του ἐξῆλθε δυσωδία. Ὡς μάρτυρας παρουσιάζει τὸν ἀνεψιὸν τοῦ ἁγίου καὶ τινὰς μοναχὰς ποὺ τοῦ τὸ εἶπαν. Ἀντιθέτως ὁ ἐνεργήσας τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ ἁγίου παπα - Σάββας, σὲ σχετικὴν ἐρώτησίν του — πάντα κατὰ τὰ γραφόμενα τοῦ κ. Παΐσιου — τοῦ ἀπήντησε: «Ὅταν τὸν ἀνοίξαμε τ' ἀμφία ἦσαν ὅπως τάχαμε θάλαι... τὸ δὲ χέρι του εἶχε μοῦχλα...». Τὰ ἀνωτέρω ἦσαν ἱκανά, ὥστε νὰ συμπεράνῃ ὁ κ. Παῖσιος ὅτι δὲν πρέπει νὰ τιμᾶται ὡς ἅγιος ὁ Πενταπόλεως Νεκτάριος!

Ἄς ἴδωμεν, λοιπόν, λεπτομερέστερον τὰς μαρτυρίας αὐτάς. Α') Τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ ἁγίου Νεκταρίου τὴν ἔκανε ὁ παπα - Σάββας, ὁ νῦν ὡς ἅγιος τιμώμενος εἰς τὴν νῆσον Κάλυμνον καὶ ἐν τῇ Σκίτῃ τῆς Ἀγίας Ἀννης ἐν Ἀγίῳ Ὀρει. Τὸ λειψάνον του εὐρίσκεται ἀφθαρτον εἰς τὴν ἱ. Μονὴν τῶν Ἀγίων Πάντων τῆς Καλύμνου. Ἡ ἡγουμένη τῆς Μονῆς αὐτῆς εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ ἀνωτέρω τοπικοῦ ἁγίου, Σάββα τοῦ ἐν Καλύμνῳ, μαρτυρεῖ τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ ἁγίου Νεκταρίου: «Ὅταν ἐκοιμήθῃ ὁ ἅγιος Νεκτάριος, τὸν ἔθαψεν ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Σάββας, διότι ἦτο ἱερεὺς. Ἐπὶ τρία μερόνυχτα ξημέρωνε εἰς τὸν τάφον του καὶ συνωμιλοῦσε μὲ τὸν ἅγιον Νεκτάριον. Αἱ μοναχαί, ἐπειδὴ ἤκουον ψιθύρους ἐπὶ τοῦ τάφου, ἀνεζήτησαν τὸν π. Σάββαν εἰς τὸ κελλίον του, τὸν ὁποῖον εὗρον — κατελθοῦσαι ὅλαι μαζί — εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου Νεκταρίου.

» Ἐζήτησεν ὁ ἅγιος Σάββας ἀπὸ τὴν γερόντισσα νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσουν 40 ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας θὰ εὐρίσκετο ἔγκλειστος εἰς τὸ κελλί του. Μετὰ 40 ἡμέρας ἐπῆγε εἰς τὴν γερόντισσα καὶ τῆς δίδει τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Νεκταρίου καὶ τῆς λέγει: «Πάρε τὴν εἰκόνα νὰ τὴν θάλῃς εἰς τὸ προσκυνητᾶρι». Εἶπεν ἡ γερόντισσα: «πῶς μπορῶ νὰ θάλλω τὸν ἅγιον εἰς τὸ προσκυνητᾶρι, ἀφοῦ δὲν ξεύρομε ἀκόμη ἂν εἶναι ἅγιος; Καὶ ξέρεῖς ὅτι ὑπάρχουν ἐπιτροπὲς καὶ Μητροπολίται ποὺ κάνουν ἔλεγχον. Μὴ θέλετε, πάτερ Σάββα, νὰ μᾶς κλείσετε τὸ Μοναστήρι». Καὶ εἶπεν ὁ π. Σάββας: «Ὁφείλεις νὰ κάμῃς ὑπακοήν. Νὰ πάρῃς τὴν εἰκόνα νὰ τὴν θάλῃς εἰς τὸ προσκυνητᾶρι καὶ τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ νὰ μὴν τὰς περιεργάζῃσθε». Εἰς ἄλλο σημεῖο τῆς βιογραφίας ὁμιλῶν ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Σάββας καὶ διηγούμενος τὸν θῖον του εἰς μερικὰς χριστιανὰς ποὺ τὸν ἐρώτησαν, λέγει σχετικῶς: — «Σηκώθηκα λοιπόν, πῆγα ἐκεῖ. Ἐμείνα μαζί του χρόνια. Ἐγὼ τὸν περιποιήθηκα. Ἐγὼ τὸν μαγεύρεα. Ἐγὼ ἐρχόμουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἅγιον Πενταπόλεως. Ἐγνώρισα τὴν ἀρετὴν του, ἐγνώρισα τὴν μαρτυρικὴν ζωὴν του».

— Δὲν μᾶς λές κάτι; (συνεχίζει ἡ συνομιλήτριά του). Μᾶς εἶπε ὅλα αὐτὰ ὅσα γράφει τὸ βιβλίον του. Τὸ βιβλίον τοῦ ἁγίου Νεκταρίου. Τὶς συκοφαντίες, κατατρογμούς. Ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ διηγήθηκε. Τὸ θάνατό του ποὺ μύρισε τὸ δωμάτιό του τοῦ Νοσοκομείου. Ποῦ ἔτρεξε ἀπὸ τὸ μέτωπόν του μύρον καὶ ἔτρεχαν

οἱ νοσοκόμες νὰ πάρουν. Τὰ θαύματά του μοῦ διηγήθηκε.

— Λοιπόν;

— Ἐ, κατόπιν πέθανε, λέει ὁ γέροντας (ὁ ἅγ. Σάββας δηλαδή). Ἐρχόταν κόσμος, ὄχλος. Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω. Σηκώθηκα, πῆρα τὸν ὀδοιπορικὸ σάκκο, ἦρθα στὴν Ἀθήνα νὰ δῶ ποῦ θὰ μὲ θγάλῃ ἡ Ἀθήνα...» (Β. Παπανικολάου, Ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ ἐν Καλύμνῳ, Ἔκδοσις Ἱ. Μονῆς Ἀγίων Πάντων Καλύμνου, 1975, σελ. 36 - 7 καὶ 57).

Ἀντιθέτως ὁ λιβελλογράφος κ. Παῖσιος γράφει: «Μετὰ ἀπὸ καιρὸν ἔμαθα ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα, ὅτι δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τῆς Αἰγίνης ὁ παπα - Σάββας, ἐπειδὴ ἐγκωμιάζαν τὸν Νεκτάριον ὡς ἅγιον». Ἴδου ὁμῶς ὅτι ἡ πραγματικότης εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο, διότι πρῶτα ὁ ἅγιος Σάββας τὸν ἐδέχθη ὡς ἅγιον καὶ τὸν ἀγιογράφησε, σὲ καιρὸ ποὺ οἱ μοναχὲς τῆς Αἰγίνης ἐφοβούντο καὶ ἠρνοῦντο νὰ θάλλουν στὸ προσκυνητᾶρι τὴν εἰκόνα τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Μονῆς τους. Ἐπίσης πῶς ἦτο δυνατόν ν' ἀφήσῃ αὐτὴ τὴν παράδοση περὶ τοῦ ἁγίου Νεκταρίου στὴν Μονὴν τῶν ἁγίων Πάντων ὁ ἅγιος Σάββας, ὥστε ὅλες οἱ μοναχὲς ἀνεξαιρέτως νὰ προσκυνοῦν ὡς ἅγιον τὸν Πενταπόλεως Νεκτάριον, ἂν ὁ ἴδιος πιστεῦε τὸ ἀντίθετο, ὡς θέλει κακοβούλως νὰ τὸν παρυσιάσῃ ὁ ἀγιομάχος; Αὐτὰ ὁμῶς δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν γι' αὐτὸν σημασίαν ἔχει νὰ εὐαρεστήσῃ τῇ «ἀγίᾳ Μητρί» καὶ στοὺς ἁγίους συναδέλφους τῆς Κάνιγγος, διὸ καὶ συμπεραίνει μετὰ τὶς ἀνωτέρω ψευδολογίας του: «Αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔγραψε ἡ Μαγδαληνὴ ὅτι δὲν εἶναι ἅγιος, ἐντὸς τοῦ δικαίου τὰ ἔγραψε».

Ἀναφορικῶς πάλι μὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ ἁγίου Νεκταρίου ὁ κ. Παῖσιος δὲν ὑπελόγισε καλῶς, διότι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἁγίου ζεῖ, καὶ ὡς μᾶς ἐπηροφόρησε στενὸς συνεργάτης τοῦ ἁγίου Ὑδρας, ὑπέβαλε μήνυση κατὰ τοῦ λιβελλογράφου, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ Ἱ. Μητρόπολις Ὑδρας. Αὐτὸ φυσικὰ ἐτάραξε τοὺς ἁγίους ἀδελφούς τῆς Κάνιγγος καὶ ἔσπευσαν, κατὰ τὸ ἀνέκαθεν σύστημά τους, νὰ δημοσιεύσουν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ κ. Παΐσιου, τὴν ὁποῖαν δῆθεν ὁ ἴδιος αὐτοβούλως ἀπέστειλε πρὸς αὐτούς, καὶ ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ὁ Ἐπίσκοπος ΓΟΧ Αἰγίνης Παῖσιος. Ἀθῆναι τῇ 10 Σεπτ. 1980.

Μακαριώτατε ἅγιε Πρόεδρε,

Διὰ τοῦ παρόντος γράμματός μου ἐξαιτοῦμαι τὴν συγγνώμην Σας, δι' ὅσα ἐδημοσίευσα εἰς ἐκδοθὲν προσφάτως φυλλάδιόν μου, ἄνευ ἐνημερώσεώς Σας, ὡς καὶ ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς ἀγίας καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου. Μ' αὐτὴν τοὺς τὴν ἐνέργειαν οἱ ἅγιοι Συνοδικοί τῆς Κάνιγγος ἠθέλησαν νὰ ἐξασφαλισθοῦν ἀπέναντι τῆς δικαιοσύνης, ἀφοῦ... τίποτα δὲν ἐγνώριζαν περὶ τοῦ ἀγιομάχου «κειμένου» τοῦ συναδέλφου τους! Δὲν πρόσθεσαν ὁμῶς μετὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Παΐσιου, ἂν διαφωνοῦν ἢ ὄχι πρὸς τὸ περιεχόμενό της, ὡς ἀπαιτοῦσε ἡ στοιχειώδης ἐντιμότης καὶ δημοσιογραφικὴ ἀξιοπρέπεια, διὰ νὰ μὴ ἀποκαλυφθοῦν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τί πιστεύουν περὶ τοῦ σοβαροῦ αὐ-

τοῦ θέματος, καὶ ἰδίως ἐνώπιον τῆς Μαγδαληνῆς τους, ὥστε νὰ ἰσχυρεῖ τό... δίπορτο. Δυστυχῶς ὁμως γι, αὐτοὺς τὸ θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καὶ ὁ λαὸς περιμένει ἀπάντησι: ΑΥΤΟΙ! ΟΙ ΙΔΙΟΙ τί πιστεύουν γιὰ τὰ λιβελλογραφήματα Παΐσιου καὶ Μαγδαληνῆς; Τὰ ἀσπάζονται ἢ ὄχι; Ἡ μέχρι σήμερον σιγή τους τοὺς ἐχει προδώσει ὅτι 100ο) ο συμφωνοῦν. Ἐὰν ὄχι, μὲ χαρὰ θὰ δοῦμε τὴν σχετικὴ δῆλωσή τους. Δὲν ἀπαιτεῖται οὔτε κόπος, οὔτε μελάνη· τρεῖς σειρές εἶναι ἀρκετές. Ποῦ ὁμως τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐντιμότης; Καὶ κατόπιν θέλουν νὰ λέγονται καὶ γνήσιοι καὶ τῶν Ἱ. Παραδόσεων φύλακες; Ἄς φυλάξουν πρῶτα τὴν ἀξιοπρέπεια ἐνὸς ἐντίμου ἀνθρώπου καὶ κατόπιν βλέπουμε γιὰ τὰ ὑπόλοιπα...

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀνωτέρω μοναχὴ ἐκυκλοφόρησε καὶ τετάρτη «μελέτη» τῆς κατὰ τοῦ ἀγίου Νεκταρίου, ἔχουσα στὸ τέλος ἐν φωτοτυπία τὸ λιβελλογράφημα τοῦ κ. Παΐσιου. Στις 86 σελίδες τῆς ἀνωτέρω «μελέτης» ἐπαναλαμβάνονται τὰ κυριώτερα ὁσων ἔγραψε κατὰ καιροὺς μαζί μὲ ἐλάχιστα νέα... μαργαριτάρια τῆς «κριτικῆς» ἐρευνητρίας... Ἀναίρεσις τῶν σαθρῶν ἐπιχειρημάτων αὐτῶν βλέπε εἰς τὴν μελέτην: Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ, Ἀθήναι 1976, σσ. 104. Τελειώνουμε μὲ τὴν ἐξῆς προτροπὴ πρὸς τοὺς πιστοὺς ποὺ ἀκολουθοῦν τὸν κ. Αὐξέντιον. Ἡ λ θ ε ἢ ὦ ρ α πλέον, ἀδελφοί, ν' ἀγωνισθεῖτε γιὰ μιὰ καλλιτέρα ἡγεσία καὶ ἕνα ἀξιώτερο ἱερατεῖο. Εἶναι ἐντροπὴ νὰ ἀπορρίπτει κανεὶς τὸν νεωτεριστὴν νεοημερολογίτην κληρικὸν καὶ νὰ ἀγκαλιάζει ἐν συνεχείᾳ ἕνα συνεχῶς παρανομοῦντα καὶ μέχρι ἀγιομαχίας παλαιοημερολογίτην! Ἐνεργήσατε συλλαλητήριο καθάρσεως καὶ ἀναγεννήσεως τῆς Ἐκκλησίας σας, διαφορετικὰ οὐδὲν ἐπαιήσεται!

Ἡ εἰκὼν τῆς ἁγίας Τριάδος

Κατωτέρω παραθέτομεν ἀπόσπασμα σχετικοῦ ἀρθροῦ τοῦ θεολόγου καὶ Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου κ. Στεργίου Σάκκου, ἀναφορικῶς περὶ τοῦ ποῖα εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους ἀρμοδία πρὸς προσκύνῃσιν.

«Οἱ τρεῖς ἄγγελοι ποὺ παρουσιάσθηκαν στὸν Ἀβραάμ στὴν Δρῦν Μαμβρὴ συμβολίζουν τὸν τριαδικὸ Θεό. Ὅπως ἐρμηνεύει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, δὲν ἦταν οἱ τρεῖς ἄγγελοι ἢ προσωποποιήσεις τῶν τριῶν προσώπων τῆς

ἁγίας Τριάδος, δὲν ἦταν τὰ τρία θεῖα πρόσωπα μὲ μορφή ἁγγέλων, ἀλλὰ τρεῖς πραγματικοὶ ἄγγελοι εἰς τύπον τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Χρυσόστομος θασιζέται γιὰ τὴν ἐρμηνεία του στὸν ἀπόστολο Παῦλο, ποὺ στὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ του τοὺς θεωρεῖ ἁγγέλους (Ἑβρ. 13, 2). Τρεῖς ἄγγελοι στὸν Ἀβραάμ καὶ ἡ συνομιλία γίνεται σὰν νὰ εἶναι ἕνας· αὐτὸς εἶναι τύπος τοῦ ἐνὸς τριαδικοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μί α μ ό ν ο ἀπεικόνισι τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ δέχεται, τὴν σ υ μ β ο λ ι κ ῆ εἰκὼνα τ ῆ ς φ ι λ ο ξ ε ν ί α ς τ ῶ ν τ ρ ι ῶ ν ἁ γ γ ἔ λ ω ν ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ στὴ σκιά ἐνὸς δένδρου στὴν περιοχὴ Μαμβρῆ. Οἱ ἄλλες εἰκόνες, ποὺ ἀπὸ τὴν Ἀναγέννησι καὶ ὕστερα μπῆκαν καὶ στὰ κλίματά μας, εἶναι π α π ι κ έ ς, κ α κ ό δ ο ξ ε ς, ἄ σ ε θ ε ῖ ς». (Σάλπιγξ Ὁρθοδοξίας, Νοεμβρ. 1980, σελ. 340).

Καὶ ὁμως αὐτὲς τὶς ἀσεβεῖς καὶ κακόδοξες εἰκόνες ὄχι μόνο οἱ Νεοημερολογίται, ἀλλὰ ἰδίως οἱ ΓΟΧ Ἑλλάδος ἀσπάζονται καὶ θεωροῦν ὀρθόδοξες καὶ τῆς Παραδόσεως εἰκόνες! Πρὸ ἐτῶν μάλιστα ἡ Κάνιγγος 32 ἐξαπέλυσε δριμύ διωγμὸν ἐναντίον εὐσεβεστάτων πιστῶν τῆς Θεσσαλονίκης, θεωροῦσα αὐτοὺς εἰ κ ο ν ο μ ά χ ο υ ς καὶ αἰ ρ ε τ ι κ ο ύ ς! Διαιτί; διότι ἐπεθύμουν, παρακαλῶ, νὰ προσκυνοῦν τὴν ὀρθόδοξη καὶ ὄχι τὴν κακόδοξη ἀπεικόνισι τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ μας! Πῶς ὁμως ἦταν δυνατόν νὰ πράξουν διαφορετικὰ σὰν ἀρχιεπισκοπή, ἀφροῦ τό... Πατριαρχεῖο τῆς Κοζάνης, διὰ ἐιδικῆς μελέτης, ἀπεφάνθη ὅτι εἶναι... εἰκονομάχος πᾶς ὁ μὴ προσκυνῶν τὴν κακόδοξη εἰκὼνα τῆς ἁγίας Τριάδος;»

Πολὺ πρόσφατα δὲ ὁ πρόεδρος τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Κάνιγγος 32 κ. Γερόντιος, ἐπέβαλε καὶ ποιὴν ἀορίστου ἀργίας στὸν ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Λιθαδείας, ποὺ ἀρνήθηκε νὰ προσκυνήσῃ σύμφωνα μὲ τὴν διαταγὴ τοῦ κ. Αὐξεντίου τὴν κακόδοξη εἰκὼνα! Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασί του ὁ κ. Γερόντιος τὴν ἐκοινοποίησε τηλεγραφικῶς καὶ στὴν Ἀνωτάτη διοίκησι Χωροφυλακῆς Λιθαδείας, γιὰ νὰ μὴν τυχὸν καὶ λειτουργήσῃ ὁ... κακόδοξος ἱερεὺς! Ἰδοὺ ποῦ κατήντησαν ἕνα ἱερὸ καὶ ὠραῖο ἀγῶνα οἱ ψευτοθεολόγοι καὶ μισθωτοὶ παίμενες τῆς Κάνιγγος 32, ποὺ σκοπὸς τους εἶναι νὰ σκορπίζουν καὶ ὄχι νὰ σώζουν τὰ λογικὰ πρόθετα ποὺ τοὺς στέλνει ὁ Χριστός.

Ἐκδοσις, Δ)νις, Ἀλληλογραφία: Καλλίνικος Μοναχός, — Καμάλα — Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.

Συνδρομή: προαιρετικὴ.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος · Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα — Τ.Τ. 114 — Τηλ. 32 16 295